

Arrest

nr. 313 337 van 23 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 5 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 juni 2024.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MORETUS *loco* advocaat K. VERHAEGEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 21 maart 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. De verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zouden verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland.

Zij verklaart nergens in de procedure last te hebben van enige medische of psychologische problematiek waarvoor zij verzorging nodig meent te hebben. Ze voegt één document toe van de dokter van het opvangcentrum waar zij verblijft. In dit document staat te lezen dat zij verschillende letsels en littekens heeft op haar romp, rug, linkerpols en rechteronderarm. Ze verklaart dat deze littekens afkomstig zijn van brandwonden die haar stiefmoeder heeft aangebracht op het moment dat haar vader niet aanwezig was. Het litteken op de onderarm zou afkomstig zijn van een openarmbreuk. De dokter verklaart in dit attest dat de littekens kunnen overeenstemmen met haar verklaringen. Echter stelt zij nergens dat zij op heden last heeft van deze littekens of hier enig psychologische problemen van te ondervinden. Zij geeft op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) dan ook aan geen persoonlijke problemen van medische of psychologische aard te ondervinden. Ze brengt dergelijke problemen ook niet naar voor in het verzoekschrift. Op basis van het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van de

verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoekende partij een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Griekenland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De verzoekende partij is een achttienjarige man zonder bijzondere kwetsbaarheid. Ze geeft aan onderwijs te hebben gevolgd waar ze heeft leren lezen en schrijven. Ook verklaart ze koran lessen te hebben gevolgd in Somalië. Er wordt verder niet betwist dat de verzoekende partij op 26 augustus 2022 erkend werd als vluchteling in Griekenland (zie "EURODAC MARKED RECORD" in het administratief dossier). Ze voegt ter staving van haar verzoek om internationale bescherming ook haar verblijfsvergunning toe (zie stuk 5, "Map met documenten"). Hierop valt te lezen dat haar verblijfsvergunning geldig is tot 25 augustus 2025.

Het komt aan de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van de verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet, laat staan genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. De verzoekende partij verklaart dat ze werd opgevangen in een centrum te Sokori (NPO, p.6.). Ze werd erkend als vluchteling op zestienjarige leeftijd. Volgens haar verklaringen mocht ze na haar erkenning als vluchteling in het centrum blijven. Ze zou pas het opvangcentrum moeten verlaten als ze de meerderjarige leeftijd had bereikt. De verzoekende partij heeft echter niet op dit moment gewacht en heeft een maand na het verkrijgen van haar verblijfsvergunning, wat volgens haar in november 2022 was, het centrum verlaten. Ze verliet het centrum op 12 december 2022. Ze stelt het centrum in Griekenland te hebben verlaten omdat ze vreesde dat eens ze volwassen was dakloos ging worden omdat ze de taal niet kende, geen plaats had om naartoe te gaan en geen mensen kende (NPO, p.9). Dit is echter een loutere hypothetische vrees. De verzoekende partij heeft dus geen enkele dag als meerderjarige begunstigde van internationale bescherming doorgebracht in Griekenland. Het is voor haar dan ook niet mogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, medische zorgen of het aanbieden van taalcurricula in Griekenland. Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet op afdoende wijze aan dat ze niet in mogelijkheid zou zijn geweest om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Griekenland eens zij achttien jaar zou zijn geworden en het opvangcentrum te hebben verlaten.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat ze niet over enige vorm van zelfredzaamheid beschikt waardoor ze bij een terugkeer naar Griekenland niet in haar eigen levensonderhoud kan voorzien. Ze stelt dat ze als niet-begeleide minderjarige in Griekenland in een opvangcentrum heeft geleefd, nooit op eigen benen heeft gestaan en geen enkele succesvolle periode van zelfredzaamheid in Griekenland heeft doorgemaakt. De verzoekende partij heeft echter in 2021 Somalië verlaten. Ze heeft toen het vliegtuig naar Turkije genomen om vervolgens met de boot naar Griekenland te reizen waarna ze werd ondergebracht in een opvangcentrum. Vervolgens heeft ze nadat ze haar documenten verkregen had Griekenland verlaten en is ze verder afgereisd naar België (NPO, p.5 en p.10). Dit wijst toch minstens op enige mate van zelfredzaamheid in hoofde van de verzoekende partij. Bovendien heeft de verzoekende partij op heden de meerderjarige leeftijd bereikt waardoor er van haar kan verwacht worden dat deze zelfredzaamheid verder is toegenomen.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

De verzoekende partij toont ook niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto

aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoonbaar dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 48/6 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, artikel 33 van de procedurerichtlijn en artikel 14 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde artikelen worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoekende partij dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

6. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somali machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

8. Derhalve lijkt de verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 augustus 2024 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VzP verwijst naar haar recent neergelegde aanvullende nota met info over de situatie van statushouders in Griekenland o.m. het AIDA-rapport van 10/7/24. Ze is 18 jaar, net meerderjarig maar in Griekenland was ze gedurende haar ganse verblijf minderjarig en op geen enkel ogenblik zelfredzaam. Ze werd er geholpen door haar sociaalassistent, maar kreeg nooit aangepast onderwijs, leerde er de taal niet, beschikt ook over geen middelen noch een netwerk. Ze wijst nogmaals op haar aanvullende nota met actuele landeninformatie: de kans op een extreme materiële deprivatie is erg groot bij terugkeer. Er zijn dus systematische tekortkomingen in het Griekse opvangsysteem voor statushouders, zo zijn er de problemen met het vernieuwen van haar verblijfskaart, de problemen rond het huren van een woonst, kortom heel wat obstakels om haar socio-economische rechten te bekomen en zoals supra reeds gesteld dient rekening gehouden te worden met haar jonge leeftijd en absolute niet-zelfredzaamheid. Ze stelt hier steeds open kaart gespeeld te hebben, ze had en heeft er geen kans op een normaal leven. Het leven in België wil ze verderzetten, in Griekenland kan ze haar plan niet trekken.”

5. Verzoekende partij brengt ter zitting, met voormelde argumentatie met verwijzing naar de door haar op 20 augustus 2024 overgemaakte aanvullende nota, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond van de beschikking van 4 juni 2024.

5.1. Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom, gaat verzoekende partij hier volledig aan voorbij en blijft zij hiertoe geheel in gebreke. Verzoekende partij haar betoog ter zitting betreft in wezen een herhaling en/of algemene verderzetting van verklaringen die zij al eerder aflegde en argumenten die zij al eerder aanbracht, waarbij zij evenwel nalaat concreet in te gaan op hetgeen in voormelde beschikking concreet wordt vastgesteld met betrekking tot de algemene situatie en inzonderheid haar eigen persoonlijke, individuele situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland.

Verzoekende partij betwist en ontkent op algemene wijze de inhoudelijke vaststellingen van de beschikking, zonder dat zij echter moeite en een poging doet om er concreet op in te gaan en er daadwerkelijk concrete, inhoudelijke repliek tegen in te brengen.

5.2. De door verzoekende partij in haar aanvullende nota van 20 augustus 2024 aangehaalde informatie van o.a. de US Department of State (USDOS), AIDA en RSA (Refugee Support Aegean), omtrent de situatie van en obstakels voor statushouders in Griekenland op het vlak van o.a. toegang tot tewerkstelling, huisvesting en gezondheidszorg en het verkrijgen en verlengen/vernieuwen van Griekse (verblijfs)documenten, bevestigt de preciaire situatie voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland ingevolge onder meer de administratieve obstakels waarmee zij te maken kunnen krijgen, een ernstige en moeilijke situatie waarop reeds werd gewezen en de aandacht gevestigd in de beschikking (zie punt 3).

Uit die recentere door verzoekende partij aangebrachte recente landeninformatie blijkt echter niet dat de levensomstandigheden van begunstigten van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigten, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan.

Derhalve dient verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming (nog steeds) op individuele wijze te worden onderzocht en beoordeeld, zoals ook in de beschikking al werd aangegeven (en gedaan) en *in casu* gebeurt.

5.3. Daarbij dient, zo wordt herhaald, rekening te worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij er niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

Verzoekende partij slaagt er echter niet in dit vermoeden te weerleggen, zoals (ook al) eerder in de beschikking werd vastgesteld. Haar betoog ter zitting is niet van aard hierover anders te doen oordelen.

5.4. Het feit dat verzoekende partij, zoals ze ter zitting benadrukt, gedurende heel haar verblijf in Griekenland minderjarig was en zij er op geen enkel ogenblik zelfredzaam was, werd al eerder door haar aangehaald.

Ofschoon zij voor- en volhoudt dat ze in Griekenland nooit zelfredzaam was en er haar plan niet kon trekken, weet verzoekende partij hierin niet te overtuigen en kan zij hierin niet worden gevolgd.

Dit werd reeds als volgt omstandig en duidelijk aangegeven in de beschikking van 4 juni 2024, vaststellingen waar verzoekende partij ter zitting niet op ingaat doch die zij volledig ongemoeid laat en waaraan zij dan ook geen afbreuk doet:

“De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat ze niet over enige vorm van zelfredzaamheid beschikt waardoor ze bij een terugkeer naar Griekenland niet in haar eigen levensonderhoud kan voorzien. Ze stelt dat ze als niet-begeleide minderjarige in Griekenland in een opvangcentrum heeft geleefd, nooit op eigen benen heeft gestaan en geen enkele succesvolle periode van zelfredzaamheid in Griekenland heeft doorgemaakt. De verzoekende partij heeft echter in 2021 Somalië verlaten. Ze heeft toen het vliegtuig naar Turkije genomen om vervolgens met de boot naar Griekenland te reizen waarna ze werd ondergebracht in een opvangcentrum. Vervolgens heeft ze nadat ze haar documenten verkregen had Griekenland verlaten en is ze verder afgereisd naar België (NPO, p.5 en p.10). Dit wijst toch minstens op enige mate van zelfredzaamheid in hoofde van de verzoekende partij. Bovendien heeft de verzoekende partij op heden de meerderjarige leeftijd bereikt waardoor er van haar kan verwacht worden dat deze zelfredzaamheid verder is toegenomen.”

In dit verband dient ook te worden gewezen op volgende grond van de beschikking, die verzoekende partij eveneens volledig ongemoeid laat in haar algemeen betoog ter zitting:

“Het komt aan de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van de verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet, laat staan genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. De verzoekende partij verklaart dat ze werd opgevangen in een centrum te Sokori (NPO, p.6.). Ze werd erkend als vluchteling op zestienjarige leeftijd. Volgens haar verklaringen mocht ze na haar erkenning als vluchteling in het centrum blijven. Ze zou pas het opvangcentrum moeten verlaten als ze de meerderjarige leeftijd had bereikt. De verzoekende partij heeft echter niet op dit moment gewacht en heeft een maand na het verkrijgen van haar verblijfsvergunning, wat volgens haar in november 2022 was, het centrum verlaten. Ze verliet het centrum op 12 december 2022. Ze stelt het centrum in Griekenland te hebben verlaten omdat ze vreesde dat eens ze volwassen was dakloos ging worden omdat ze de taal niet kende, geen plaats had om naartoe te gaan en geen mensen kende (NPO, p.9). Dit is echter een loutere hypothetische vrees. De verzoekende partij heeft dus geen enkele dag als meerderjarige begunstigde van internationale bescherming doorgebracht in Griekenland. Het is voor haar dan ook niet mogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, medische zorgen of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet op afdoende wijze aan dat ze niet in mogelijkheid zou zijn geweest om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Griekenland eens zij achttien jaar zou zijn geworden en het opvangcentrum te hebben verlaten.”

De Raad onderstreept dat verzoekende partij volgens haar eerdere verklaringen nadat ze in Griekenland internationale bescherming kreeg toegekend in het opvangcentrum mocht verblijven totdat ze 18 jaar en dus meerderjarig werd, maar dat zij er zelf bewust voor koos om het opvangcentrum al sneller te verlaten om Griekenland vervolgens te verlaten. Dit staat in scherp contrast met het gebrek aan zelfredzaamheid die

verzoekende partij voorhoudt. Dat zij in Griekenland haar plan niet kon trekken, zoals ter terechtzitting wordt opgeworpen, overtuigt allerminst aangezien verzoekende partij door op voormelde wijze te handelen net wel haar plan trok en wist te trekken en haar gedrag en verklaringen daarentegen wel degelijk van een grote zelfstandigheid en zelfredzaamheid getuigen.

5.5. Waar verzoekende partij, verwijzende naar de door haar neergelegde recente landeninformatie, wijst op de problemen inzake het vernieuwen van verblijfskaarten in Griekenland, herhaalt de Raad dat de door verzoekende partij neergelegde Griekse verblijfsvergunning duidelijk vermeldt dat deze nog geldig is tot 25 augustus 2025. Er stelt zich heden dan ook geen probleem inzake de geldigheid van verzoekende partij haar verblijfsdocumenten in Griekenland. De verwijzing naar de algemene informatie hierover (ter zitting), is om die reden dan ook niet dienstig. Bovendien blijkt verzoekende partij aldus klaarblijkelijk goed op de hoogte te zijn van de problematiek inzake het verlengen ervan, en wijst niets erop dat zij in de toekomst haar Griekse documenten niet tijdig middels het nemen van de nodige maatregelen zou kunnen verlengen.

5.6. Daarnaast herhaalt en onderstreept de Raad dat aangezien verzoekende partij geen enkele dag als meerderjarige begunstigde van internationale bescherming heeft doorgebracht in Griekenland, het voor haar niet mogelijk is om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, medische zorgen of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Verzoekende partij toont, zo wordt herhaald en beklemtoond, niet op afdoende wijze aan dat zij niet in mogelijkheid zou zijn (geweest) om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Griekenland na het bereiken van de meerderjarigheid. Zij verkoos daarentegen zelf om het opvangcentrum waar zij nog kon verblijven en vervolgens Griekenland al sneller te verlaten. Door louter naar algemene informatie te verwijzen en op algemene wijze het tegendeel voor te houden, toont verzoekende partij het tegendeel niet aan.

5.7. Zoals hoger in punt 5.2. van het arrest en eerder in de beschikking werd gesteld, komt *“het aan de verzoekende partij toe (...) om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.”* Verzoekende partij blijft hiertoe, gelet op het hoger en eerder vastgestelde, evenwel dus in gebreke.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 4 juni 2024 opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS